

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. K.**, práv. zastoupen Mgr. Jaroslavem Trunečkem, advokátem se sídlem Pleskotova 1698, 263 01, Dobříš, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2008, č. j. 47 Az 50/2008 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jaroslava Trunečka **se určuje** částkou 4 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze výše označeným usnesením zamítl žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2008, č. j. OAM-86/LE-C06-C09-2008. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost žádosti podle ustanovení § 10a odst. e) zákona o azylu s tím, že podání žaloby nemá v souladu s ustanovením § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že soud před vydáním napadeného rozsudku vycházel z nesprávného právního posouzení prokázaných tvrzení stěžovatele ve vztahu k jejich právním následkům. Stěžovatel nezpochybňuje obecnou povinnost žadatele v řízení o udělení mezinárodněprávní ochrany uvést všechny rozhodné skutečnosti, které jsou mu známy a směřovat svá tvrzení ve vztahu k zákonem předvídaným důvodům pro udělení této ochrany, přičemž v případě neuvedení relevantních skutečností bude jeho žádost posouzena jako nedůvodná. Otázkou dle stěžovatele je však požadovaný rozsah těchto tvrzení. Dle názoru stěžovatele není možno tuto povinnost chápat neomezeně, ale je na místě zohlednit též možnosti a schopnosti stěžovatele a jejich existující omezení, ať již v podobě jazykové bariéry

nebo rozsahu informací, které si mohl za daných okolností opatřit a případně k jejich prokázání označit důkazy.

Stěžovatel má za to, že i v tomto případě lze analogicky odkázat na požadovaný rozsah tvrzení ve správním řízení, kde je účastník povinen v rámci povinnosti tvrzení uvést základní skutečnosti nezbytné pro posouzení jeho nároku či žádosti, a to v rozsahu, který po něm lze spravedlivě požadovat. Účastník však není povinen uvádět notoriety či skutečnosti, které jsou orgánu rozhodujícímu ve věci známy z předchozí činnosti, a účastníci jsou si toho vědomi, stejně jako podrobné právní posouzení právních skutečností.

V daném případě stěžovatel uvádí, že povinnosti tvrzení dle svého mínění dostal, neboť uvedl, že se důvodně obává zmanipulovaného soudního procesu, případně soukromé msty, což v rozhodnutí v dané věci konstatoval i žalovaný. Skutečnost, že dochází k soustavnému a státními orgány podporovanému porušování lidských práv ve vztahu k občanům kavkazského původu a vzhledu, pak je typickým příkladem skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Ze strany stěžovatele se tak nejedná o novou skutečnost, ale o námitku, že žalovaný nevzal v úvahu již dříve zjištěné a v době rozhodnutí známé skutečnosti. Představu, že by bylo v každém jednotlivém případě nutné tyto skutečnosti znovu uvádět a prokazovat, považuje stěžovatel za absurdní, neboť takový postup by žadatele bezdůvodně zatěžoval a byl by i v rozporu se zásadou efektivity správního řízení.

Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel neuvedl v novém řízení žádnou novou relevantní skutečnost, a proto žalovaný shledal naplnění ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil. Svůj závěr řádně odůvodnil. V podané kasační stížnosti není obsažen žádný relevantní argument, který by rozhodnutí správního orgánu zpochybnil, proto žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS; přístupno též na www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel podřadil svou kasační stížnost pod čtvrtý důvod přijatelnosti – zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení, přičemž se opírá patrně o bod b) čtvrtého důvodu přijatelnosti – že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva (jelikož není tvrzeno, že by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu).

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že stěžovatel v opakované žádosti uváděl stejné důvody, jako v žádosti předešlé, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, což sám stěžovatel v rámci pohovoru potvrdil. Navíc oproti první žádosti uvedl pouze to, že bratr muže, z jehož vraždy byl stěžovatel policií podezříván, je schopen všeho, a proto se stěžovatel obává krevní msty z jeho strany. Stěžovatelem doplněné skutečnosti žalovaný nepovažoval za nové důvody pro podání žádosti, neboť je mohl uplatnit již v průběhu prvního řízení.

Soud rovněž musí při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jde o kasační kontrolu správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona a zda může takto zjištěný stav obstát či zda vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Může provádět i dokazování (§ 77 s. ř. s.), aby mohl věc řádně po skutkové i právní stránce posoudit. Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti z důvodu neuvedení nových skutečností nebo zjištění,

kteří nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, nemůže stěžovatel uplatňovat v žalobě nové důvody, tyto měl uvádět ve své žádosti, a protože je neuváděl, bylo rozhodnuto o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti jeho žádosti. Nejvyšší správní soud uvádí, že sám stěžovatel, pokud se chce v cizí zemi ucházet o azyl, musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá a to již ve správním řízení, které předcházelo řízení soudnímu.

Především k povinnosti tvrdit azylově relevantní důvody se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59 (publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS; přístupno též na www.nssoud.cz), v němž kasační soud konstatoval, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost tvrzení má zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Stejně tak v řízení před správním soudem nelze bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu ze strany soudu dovodit okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu.

V případě stěžovatele však nelze shledat v jeho opakované žádosti nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí jen důkazy nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout, v rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval, zhodnotil důkazy, jak se vypořádal s tvrzením stěžovatele a důkazy navrženými či předloženými.

Stěžovatel uvedl jako důvod podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud však v kasační stížnosti napadeném rozsudku Krajského soudu v Praze takovou vadu neshledal.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2 100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů;

celkem tedy odměna advokáta činí 4 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu